

Jiří Fanta

PRAGO LINE

FRAKTÁL

Jiří Fanta

FRAKTÁL

PRAGO / *LINE*

JIŘÍ FANTA

FRAKTÁL

Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE 2015

© Jiří Fanta

© Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE 2015

ISBN: 978-80-7517-002-6

*Skrytou stránkou chaosu je řád.
Struktura opakující stejný postup.
Říká se jí FRAKTÁL.
Zvrtne-li se něco při opakování, nastane obsese.
Nebo čelíme kolapsu.*

PROLOG

Brusel, 19. 2. 2013. Vlámská televize VTR.

V pondělí ve večerních hodinách přepadli maskovaní ozbrojenci na bruselském letišti dodávku, jejíž zaměstnanci právě nakládali do letadla Swissair mířícího do Curychu zásilku diamantů v hodnotě 50 milionů dolarů. Ozbrojení lupiči přijeli ve dvou vozech vybavených policejními majáky. Na letiště se dostali dírou v plotu. Během několika minut zmizeli s lupem ve tmě. Komplikaci způsobuje fakt, že ukradené diamanty byly v surovém stavu. Nemají žádný certifikát a vystopovat je bude velmi obtížné. Jedno z aut našla policie ohořelé nedaleko letiště. Po druhém vozidle, pravděpodobně značky Audi, policie intenzivně pátrá.

1.

Při vystupování z vlaku zasáhla Hurta vlna mokrého sněhu. Rychle zamířil k pohyblivému schodišti směřujícímu dolů do vestibulu stanice. V malém bufetu v rohu haly s předčasnou adventní výzdobou si dal na stojáka kávu. Pomohla i jeho ztuhlým nohám. Čtyřhodinová jízda z Prahy na vídeňský Simmering byla únavná, a to i přes to, že vlaková souprava nabízela cestujícím značné pohodlí. Autem v tomhle počasí to prostě nešlo. Mělo to i výhodu. Cestou měl možnost prolisťovat na notebooku svůj příspěvek na konferenci o metodách predikce na finančních trzích. Pod záštitou americké zpravodajské agentury se každoročně konala v sále hotelu Kavali. Z Olomouce na ni v poslední době jezdila odborná asistentka Kateřina Stýblová. V Brně ji ale neviděl nastupovat.

Jízda metrem připomínala sjezd raftu na norské řece Sjoa, kde se málem utopil jeho kamarád z Akademie. Jak postupně nastupovali lidé, kolísání soupravy se zmenšilo. Dvě stanice před Volkstheaterem se zklidnila úplně. Ze zvyku zamířil odtud do úzké tmavé ulice za radnicí. Nedaleko bloku studentských kolejí v ní byl malý hotel pro šedesát hostů. V recepci se chtěl zeptat na Stýblovou, ale rozmyslel si to. Zítra ji uvidí na konferenci, kde má zapsanou přednášku.

Na pokoji se nezdržel. Nestihl se nasnídat a ve dvě odpoledne už poctoval silný hlad. Překvapilo ho, když v nedaleké pizzerii spatřil zrzavé kudrny Stýblové, nakloněné nad talířem s pastou, ve které se černaly škeble slávek.

„Kdys dorazila?“ přisedl k ní.

Spolkla sousto a zvedla hlavu: „V jedenáct.“

„Jdeš tam zítra?“ zeptala se, skrývající nervozitu před zítřejším vystoupením.

Znal ten pocit. Sám to už tak neprožíval. Měl za sebou řadu podobných akcí a věděl, že opravdoví zájemci si příspěvek raději přečtou v klidu ve sborníku.

„Určitě,“ ujistil ji, „asi i na nějaký odpolední workshop.“

Stýblová neznatelně vydechla. Vždycky je dobré, když je tam někdo, kdo ji podpoří. Hurt byl uznávaný odborník a měl i dobrou pověst mimo akademickou půdu.

Obsluha přinesla Hurtovi objednanou pizzu a nalila mu ze džbánu chianti.

„Předpokládám, že si dáš se mnou?“ usmál se na ni.

Svráстила pihovatou tvář a chvíli se rozmýšlela.

„Jen trochu.“ Číšník otočil sklínkou položenou na stole a naplnil ji.

Před restaurací chvíli postávali, než se rozešli.

„Půjdu do hotelu dovybalit,“ podala mu rozpačitě ruku.

Hurt zvedl oči a podíval se na oblohu, která na západě začala propouštět stydlivé paprsky slunce.

„Trochu se projdu,“ poznamenal.

2

Prostor ulic čistil chlad nastupující po nevydařeném pokusu pokrýt město sněhem. Hurt sjel dvě stanice tramvají a podchodem přešel do parku Volksgarten. Cesta byla pokryta ledovou krustou a klouzala. Před Hofburgem postávali se sklopenou hlavou koně s fiakristy v buřinkách a zřejmě snili o teplé stáji.

Zamířil odtud k nedalekému paláci Albertina, galerii, která tu desetiletí vystavovala skvosty malířského umění z celého světa. Ani tentokrát nebyl zklamaný. Vždycky se mu líbil Miró se svou dětskou hravostí, ale i dada Maxe Ernsta. U Schieleho oceňoval drsnou krásu malířského štětce deroucího se z kompozic do očí diváků s neurvalostí vizionáře. Z galerie odcházel plný krásných zážitků. Načas vždycky potlačily bolest z nedávné smrti jeho manželky. Před rokem ji nedaleko vchodu do samoobsluhy přimáčkl ke zdi couvajícím nákladák.

Hurt se ponořil do houstnoucí tmy úzké ulice jako alkoun do moře. Dovedla ho na pěší zónu luxusní třídy. I večer tu korzovalo hodně lidí

a tu a tam se ozývaly zvuky violy, klarinetu, saxofonu a bubínků. Město Strausse a Mozarta si dávalo záležet, aby neztratilo punc hudbymilovné metropole na Dunaji. Zastavil se u mladé klarinetistky, zimomřivě se choulící do prošíváné bundy, která čistými tóny hrála melodii z Mozartova Koncertu C dur. Přestože dával přednost Mahlerovi, druhá věta Mistra ho vždycky dojala. Byla pro něj laskavé rekviem plynoucí nad vlnami času. Vzpomínkou, kdy jako mladý vědecký pracovník začal svoji dráhu na Akademii a ještě nevěděl, že akcie šťastných dnů se střídají jako roční teploty. Brzy po nástupu ho politické postoje stály místo. Aby se vyhnul pádu do černé díry rezignace, degenerovaného zvyku, začal na své malé zahrádce ve volném čase pěstovat kytky. Časem se k němu přidal i jeho syn, který se nakonec stal botanikem.

Zkušenosti s rostlinami, jejich buněčnou pamětí a cykly se mu hodily po návratu na Akademii při práci na umělé inteligenci. Vrátil se právě včas. Uživatelé se začali zajímat o neuronové sítě, jakousi počítačovou verzi biologických neuronů, paměti, která se snažila lidským způsobem vyvozovat závěry. Hlavně šlo o krátkodobé odhady proměnných v nejrůznějších oborech. Od ekonomie po techniku a přírodní vědy.

To, co se v životě přihodí, zmizí v mlze vzpomínek. Každý nakonec hraje jen sám za sebe a desatero s tím nic nenadělá. Snad jen barvy kulís, ve kterých se hraje, ladí náladu pro herce. Káva taky nespadla z nebe. Na Turcích ji vybojovali Vídeňáci. Lesk jejich kaváren ale vzal léty za své. Do jedné, připomínající prvorepublikovou žižkovskou knajpu, Hurt zašel, aby se zahrál. Bylo tu nabito. Přisedl proto ke dvojici u kulatého stolku, která si ho ani nevšimla. Když dopil, vytratil se se zbytky cigaretového kouře, který se mu vetřel do kabátu jako bohémská kytka na rozedraném saku.

3

Vídeňští obchodníci si nenechali ujít možnost propagace svého zboží a obložili halu hotelu Kavali stánky s knihami, suvenýry a pamlsky. Nechyběl ani vinař z Dolních Rakous s nabídkou vína ve štíhlých lahvích s křiklavou vinětou. Bylo zdarma a chtivým očím zájemců vzít si jich hned několik bránila přítomnost jiných, naladěných na stejnou strunu. Hurt si řekl, že se u něj zastaví o polední přestávce. Vezme dvě hned

do hotelu, kde bydlel, a cestou se nají v rybárně Nord See. Pokud byl ve Vídni, navštívit tento podnik na luxusní třídě nedaleko Štěpána neopomněl. Výběr ryb a mořských plodů tu byl velký a ryby byly vždycky čerstvé. Pro účastníky konference byl sice v hotelu Kavali zřízen bufet, ale nabízené bagety ho příliš nelákaly. Polední menu tady bylo zase moc drahé. Slíbil vnukovi, že mu něco z Vídne přiveze, tak nechtěl moc utrácet.

Před velkým konferenčním sálem se zaregistroval a připnul si do klopy saka identifikační kartu. V sále už sedělo několik účastníků. Něco četli nebo zírali na displeje svých notebooků. Na vyvýšeném pódiu před velkým promítacím plátnem zatím technici zkoušeli ozvučení prostoru. Hurt hledal známé tváře, a když neuspěl, zamířil k postranním sálkům určeným na semináře a workshopy. Na chodbě před jedním z nich se bavila Stýblová s docentem Valentou z Brna. Hurta to překvapilo, protože slyšel, že byl před měsícem na operaci srdce.

„Rád tě vidím,“ stiskl mu Hurt ruku.

„Já taky,“ přitakal docent.

Hurt ho naskenoval očima. Valenta byl pobledlý a zdálo se, že zhubl.

Aby se vyhnul vypytování, Valenta se nadechl a rychle dodal: „Četl jsem tvůj článek,“ pokýval uznale hlavou, „taky jsme chtěli nabídnout psychologům síť. Sešlo z toho.“

„Nemají peníze na software,“ vmísila se Stýblová, které o tom řekl docent.

„Hlavně nemají pořádná data,“ doplnil Valenta, „je jich sice dost, ale neutříděných.“

„Nechce se jim do toho,“ podotkl suše Hurt, „jako obvykle.“

„Asi ano,“ rezignovaně přisvědčil Valenta a přerývavě se nadechl.

„Horší by bylo, kdyby se do toho pustili a pak to sváděli na program,“ doplnila Stýblová.

„Bohužel běžná praxe. Za špatná data může systém,“ mávl rukou Valenta.

„Budeme muset jít,“ zaslechl sílící zvuk hlasů z konferenčního sálu Hurt a podíval se na hodinky.

„Je deset,“ poznamenal.

Když společně vcházeli do velkého sálu, zástupce agentury se právě chystal pronést zahajovací řeč.

Podle potlesku se prezentace Stýblové posluchačům líbila. Když ušedla zpátky ke stolu, Hurt zdvihl palec a uznale zakýval hlavou. Rozehřátá Stýblová si nervózně prohrábla vlasy.

„Snad to bylo dobrý,“ zatékala očima k Valentovi.

„Zajímavé. Gratuluji,“ reagoval Valenta, „bohužel to jsou pořád jen průměrné hodnoty, co nabízíme,“ podotkl.

„Jinak to nejde,“ namítl Hurt, „pořád lepší než hádání z koule.“

„V Japonsku odhadují vývoj cen ze speciálních grafů,“ podotkla s lehkou ironií Stýblová.

Valenta na ni upřel unavený pohled: „Nejen tam. Je na tom založena celá technická analýza. V Japonsku k tomu přidali navíc filozofii Jin a Jang. Lidi chtějí znát budoucnost. Když se odhad povede, vrhnou se na techniku, která k tomu přispěla.“

„Někdy je lepší intuice,“ prohodil skepticky Hurt, „nebo kupní opce.“

„Pokud jde o peníze, tak určitě,“ přisvědčil Valenta.

Moderátor zatím představil dalšího přednášejícího. Valenta se k oběma naklonil a zašeptal: „Chtělo by to oslavu.“

Stýblová se s Hurtem na sebe podívali a pokrčili rameny.

Jak se blížilo poledne, řady posluchačů postupně řídly. Hurt spatřil napravo od pódia zvedajícího se profesora Fishbona z Oxfordu, se kterým udržoval čilý e-mailový kontakt. Omluvil se Valentovi a Stýblové a spěchal za ním do postranní chodby, kam před malou chvílí zmizel. Neměl štěstí. Profesora tam zastavil hlouček známých a klubko zamířilo ven z hotelu. Uvnitř odcházející skupiny spatřil docentku Kadeřábkovou z Vysoké školy ekonomické. Doslechl se, že se tahle temperamentní blondýna, přibírající každý rok o něco na váze, potřetí rozvedla. Opakování zřejmě není zárukou stability.

Vinař ve stánku zaměřil pohled na Hurtovu visačku a zabránil mu vzít si dvě lahve přímo z pultu. Sehnul se a vyndal zpod stolu jiné dvě a se zvláštním úsměvem mu je podal. Hurtovi to bylo chvíli divné, ale pak strčil lahve do nabídnuté igelitky a hlavním vchodem, zahalen do přiléhavého zimníku, zamířil do města. Venku hustě sněžilo.

Dobrá prezentace Stýblové pomůže, uvažoval cestou. Potřebné software jsou v tomhle oboru drahé a katedry nemají peněz nazbyt. Znal to z Akademie. Nejdřív chtějí výsledky. Ty ale nejsou možné bez pořádného vybavení.

Usazený v rybárně na Kärntner Strasse přemýšlel o návrhu Valenty na společné posezení. Kdyby to bylo v centru, neváhal by. Valenta ale bydlel u příbuzných v Grinzingu a zřejmě měl na mysli místní šenky. V tomhle počasí to znamenalo trmácení autobusem nebo tramvají na okraj Vídně. Uvidí, co na to Stýblová. Přemlouvat Valentu ke schůzce v centru pokládal vzhledem k jeho zdraví za netaktní.

5

Světelná tabule na nádraží ohlašovala půlhodinové zpoždění vlaku. Hrstka cestujících se uchýlila do prosklené čekárny, kterou províval studený vítr. Hurt se chvíli procházel po nástupišti a pak zajel eskalátorem do haly koupit si noviny. Těšil se, jak si je v teple vlaku přečte. Určitě tam bude i zmínka o konferenci.

Byl rád, že to skončilo. Cítil se unavený. Schůzky se známými se protáhly někdy až do půlnoci. Profesor Fishbone mu věnoval celou hodinu a slíbil ho na jaře v Praze navštívit. Hurt se na setkání těšil. Profesor pracoval na vylepšení japonského způsobu signalizace plynulého provozu na dálnici. Naznačil, že se pokouší spojit dvě umělé inteligence: neuronové sítě a fuzzy logiku, obě inspirované lidským jednáním. Došlo i na Stýblovou. Valenta si uvědomil, že by bylo sobecké tahat je na okraj Vídně, a souhlasil se setkáním poblíž středu. Domů pak jel taxíkem. Stýblová hned druhý den odjela. Měla syna, kterého svěřila po čas návštěvy Vídně sousedce.

Čekání se protáhlo. Na světelné tabuli přibýlo dalších deset minut zpoždění. Nakonec se dočkal a nástupiště se rázem vyprázdnilo. Cestující se rozběhli do teplého azylu v přistavené soupravě. Když se uvnitř trochu rozehrál, otevřel noviny. O konferenci v nich byla jen krátká zpráva bez komentáře. Místní zřejmě zajímaly jiné věci. Nechyběl tu článek o jádru s výzvou české vládě o uzavření Temelína a v komentářích doznívaly ozvuky dolnorakouského procesu o zneužívání dětí. Probíraly se v novinách po celém světě. Rakušáci by asi na tenhle skandál raději zapomněli, pomyslel si Hurt. Ve sportu to bylo jako každý rok: v Kitz-

bühelu začaly přípravy na mistrovství světa. Už chtěl noviny odložit, když si všiml krátkého článku o nálezu těla neznámého muže vytaženého z Dunaje. Podle přivolaného lékaře měl zemřít přibližně před dvěma dny. Asi nešlo o utonutí, protože se na jeho těle našly známky vážných poranění. Příložená fotografie vyzývala občany k pomoci.

Hurtovi snímek něco připomínal, ale nemohl si vzpomenout co. Viděl snad toho člověka? Pohyboval se převážně v sálech konference a tenhle člověk nezapadal do akademického světa. Že by ho potkal někde na ulici? Kdoví. Z úvah ho vyrušil průvodčí. Když odešel, schoulil se v sedadle a pokusil se dohonit chybějící spánek.

6

Počet mezilidských vztahů mnohonásobně převyšuje počet lidí na světě. Vytváří kruhy šířící se jako vlny do prostoru. Od nejbližších po vzdálené známé. Těm posíláme jednou za rok pohled k Vánocům. Nejbližším jsme ochotni se svěřovat. Těm vzdálenějším jen někdy nebo vůbec ne. Kateřina Stýblová se nerada svěřovala komukoli. Sousedka, ke které si přišla vyzvednout dítě, se marně snažila získat nějaké podrobnosti o její cestě. Kateřina s ní taky nikdy nemluvila o svém bývalém manželovi Jindřichovi. Ostatně s nikým. Byla to její osobní záležitost a ona nechtěla, aby ji někdo litoval. Zkušenost z dětství ji vedla k opatrnosti svěřovat se ženám. Cítila se lépe s kamarády svého o dva roky staršího bratra, se kterými hrála občas fotbal, nežli se svými spolužačkami, kde se sobecké pocity střídaly s přehnanými projevy sympatií.

Její syn Petr nevěnoval jejímu příchodu příliš pozornosti. S pětiletým sousedovic Milanem seděli v obýváku na zemi s rukama na ovladačích autíček autodráhy.

„Mami,“ Petr se neochotně zvedl, „chtěl bych tady zůstat,“ poprosil.

„To nejde. Už jsi tady byl dost dlouho.“

„Nech ho tady, když chce,“ vložila se sousedka, „přivedu ti ho,“ přislíbila.

Kateřina chvíli váhala: „Tak jo. Za hodinu si ho přijdu vyzvednout,“ odmítla nabídku. „A ty buď hodnej,“ připomněla synovi.

Kateřina si uvědomila, že získala čas na nákupy. Vybalovat bude až večer. V samoobsluze na rohu ulice nedaleko metra zjistila, že nemá kartu.

Když jela do Vídně, vyndala si ji z kabelky. Ještě nepříjemnější překvapení na ni čekalo, když otevřela peněženku. České peníze utratila cestou v jídelním voze a v peněženke jí zbylo jen několik kovových eur. Rozmrzelá se rozhodla zajít do nedaleké banky, ve které měla účet. Bankovní úřednice jí vygenerovala na mobilu kódy a chvíli si prohlížela záznamy na monitoru. Kateřina si při tom vzpomněla na Hurta, který nejrůznější kódy, kterými byl člověk začleňován do systému, nazýval *informačním smetím*. Ničemu by nezabránilo, kdyby jí někdo ukradl zapnutý telefon s občankou a v ní pozměnil podobu. Život je stále složitější a instituce k jeho zjednodušení moc nepřispívají, pomyslela si v duchu.

„Přišly nějaké peníze?“ zeptala se Kateřina.

Úřednice k ní pootočila hlavu: „Naposledy osmého.“

Kateřina sevřela rty. Bývalý manžel sice každý měsíc posílal výživné na syna, ale nebyl v tom žádný řád. Někdy přišly peníze až na samém konci měsíce. Zlobilo ji to, ale nijak zvlášť neohrožovalo její rozpočet. Nerozešli se ve zlém. Byl stále milý, když k tomu došlo. Nebyl jen ochoten měnit svůj život narozením dítěte. Odstěhoval se k rodičům a syna si brával občas na víkend.

Když večer Petr usnul, vzpomněla si na Hurta. S ním a s Valentou se dobře bavila. Teď se cítila osamělá. Usedla na pohovku, kterou s sebou do manželství přinesl Jindřich, a zatékala očima po obývacím pokoji. Záleželo jí teď jen na jejím synovi a práci. Ostatní ponechá náhodě. Stejně se nedá nic jiného dělat. Čas krásných večerů s partnerem se propadl sítím času. Nezapomněl ale naději, že se všechno může změnit. Vstala a protáhla se. Za okny si světelný šum města razil cestu k šedi oblohy.

Z

Hned, jak Hurt dorazil domů, zavolal synovi. Vzala to snacha, která příslibila, že mu to vyřídí. Než vybalil z kufru ručník a pyžamo, vychladlý byt vytopil. Po sprše si uvařil silnou kávu a sedl si s novinami vyzvednutými ze schránky do křesla. Když dočetl, začal přemýšlet, jestli udělal dobře, když vnukovi ve Vídni koupil autíčko transformer. Nevěděl, jestli hračku nemá nebo jestli je v Praze k dostání. Před osmou volal syn.

„Jak ses měl?“ staral se.

„Šlo to. Nechtěl bys zítra večer přijít? Mám něco pro vnuka.“

„Až tak kolem sedmé. Vyhovuje?“

„Určitě.“

Před ulehnutím si vzpomněl, že by měl dát jednu lahev vína přivezenou z Vídně do lednice. Druhou dá zítra synovi. Při jejich vyjímání z kufru se zarazil. Rychle se prohrabal zmačkanými svršky a netrpělivě zalistoval rakouskými novinami. „Určitě je to ten vinař z konference!“ Ten, co mu zabránil vzít si z pultu lahve sám. Proč mu chtěl dát jiné? Proč takhle skončil? Zvedl lahev s vínem ke světlu a otáčením ji prohlédl. Jasný žlutavý obsah svědčil o dobré práci vinaře. Jeho smrt nemusí souviset s hotelem Kavali, kde měl stánek, uvažoval. Rakouská policie určitě brzy potvrdí jeho totožnost.

Syn, po otci Karel, byl orostlý třicátník s řídkými vlasy a modrýma očima zděděnými po matce. S otcem měl dobrý vztah, proto se mu nazítří senior svěřil se svým zážitkem z Vídně. Syn si prohlédl lahve a zakroutil pochybovačně hlavou.

„Nevím. Pokud budeš chtít, vezmu je do laboratoře,“ navrhl.

Hurt chvíli uvažoval. Kdyby se ukázalo něco podezřelého, musel by s tím na policii. Představa svědka se mu nezamlouvala. Určitě by to neskončilo jen u jednoho výslechu. Na ztrátu zemřelé manželky mu pomáhal zapomínat jistý stereotyp. Tímhle by se mohlo všechno změnit.

Nakonec zvítězila vědecká zvědavost.

„Tak to zkus a dej mi vědět, jak to dopadlo,“ přikývl.

„Spolehni se,“ ujistil ho junior, „osobně si myslím, že z toho nic nebude. I kdyby, tak vážně pochybuji, že by to nějak souviselo se smrtí toho vinaře.“

„Snad máš pravdu,“ rozpačitě přitakal synovi. Jako vědec bral pochyby jako hypotézu. Možnou a snad i pravděpodobnou.

8

Architektonické studio sídlilo ve funkcionalistické vile na východním předměstí Vídně. Geometrická čistota tvarů připomínala kostky stavebnice Lega. Oplocený pozemek měl teleskopickou posuvnou bránu pro auta a malou branku, na kterou navazovala travertinová dlažba ústící do vchodu s prostornou halou. Vřetenové schodiště uprostřed

spojovalo obytný prostor v prvním patře se studiem nad ním. Z koster stavby bylo nejmenší. Majitelem vily i studia byl Kurt Emsig, který s manželkou a dvěma dětmi obýval první dvě podlaží. Kurt byl víc manažer než architekt a víc obchodník než umělec. Na projektování měl pět zaměstnanců. Čtyři architektky a jednoho designéra. Vesměs šlo o absolventy vysokých škol v Rakousku a Německu. Nejstarší z nich byl Hugo Fleish, který měl v Dolním Rakousku a v Německu několik realizací.

Činnost studia závisela na zakázkách. Těch bylo stále méně. Soutěže obsadily silné skupiny a jejich konkurence vytlačila Emsigovo studio na okraj zájmu. Malé příjmy plynuly z drobných designerských zakázek. To nestačilo. Náklady na nerealizované projekty, modely a cesty byly příliš vysoké, a tak se účetnictví studia dostalo do červených čísel. Kurtu Emsigovi hrozil bankrot a možná i exekuce. Ženě o tom nic neřekl. Celou věc ale musel projednat se svými lidmi.

„Co bude dál?“ zeptal se designér Jürgens, kývající se na židli se založenými rukama za hlavou.

„Něco vymyslíme,“ pronesl tajemně Emsig a neznatelně se ušklíbl.

Všichni se na něj zvědavě podívali. Fleish přestal mávat pravitkem a ukryl ho v dlani.

„Jak víte, byl jsem nedávno v Čechách. Stavební úřady tam jdou na ruku stavebníkům a ti na oplátku architektům. Jen to něco stojí,“ suše konstatoval Emsig.

„Máme na to?“ ozval se Patzer, čerstvý absolvent Berlínské univerzity umění.

„Zařídil jsem to. Do měsíce bychom mohli začít,“ ujistil je.

9

Hurt se vracel z práce domů rozmrzelý. Šéf odletěl na služební cestu do Ameriky a jeho zástupce mu nechtěl bez něj podepsat grantovou přihlášku. Snad se to stihne do uzávěrky, povzdechl si. Jinak by se musel spokojit s vybavením, co má. Potřeboval dokoupit toolbox Benoit pro fraktální analýzu. K rozborům textů byla nezbytná a rýsovalo se její užití při zkoumání psychických deviací. Možná by pomohla oživit i zájem o skomírající behaviorální psychologii, pracující